

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Miroslava Galluse a soudců JUDr. Pavla Příhody a JUDr. Hany Gajdziokové v právní věci žalobkyně **PRVNÍ ČESKÁ STAVEBNÍ A OBCHODNÍ, a.s.**, se sídlem v Praze 5 - Zbraslavi, Elišky Přemyslovny 380, PSČ 156 00, identifikační číslo osoby 25640054, proti žalované **Miroslav PAVLÍK s.r.o.**, se sídlem v Písku, U výstaviště 431, PSČ 397 01, identifikační číslo osoby 25162926, zastoupené JUDr. Zdeňkem Lacinou, advokátem se sídlem ve Strakonících, Bezděkovská 53, o 613 396 Kč s příslušenstvím, vedené u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 13 Cm 776/2006, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 11. ledna 2012, č. j. 2 Cmo 61/2011-295, takto:

I. Dovolání **se odmítá.**

II. Žalobkyně **je povinna** zaplatit žalované na náhradě nákladů dovolacího řízení částku 12 463 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jejího zástupce JUDr. Zdeňka Laciny.

O d ů v o d n ě n í :

Dovolání žalobkyně proti v záhlaví označenému rozsudku v rozsahu prvního výroku, jímž Vrchní soud v Praze potvrdil (v pořadí druhý ve věci) rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. září 2010, č. j. 13 Cm 776/2006-226, v napadeném druhém bodu výroku, jímž byla zamítnuta žaloba v rozsahu částky 558 000 Kč s příslušenstvím, a dále ve třetím bodu výroku o nákladech řízení s upřesněním výše náhrady nákladů řízení, není přípustné podle § 237 odst. 1 písm. b) občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. prosince 2012 – dále též jen „o. s. ř.“ (srov. bod 7. článku II., části první, přechodných ustanovení zákona č. 404/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony), jelikož podmínky tohoto ustanovení nebyly v souzené věci naplněny (soud prvního stupně rozhodl oběma rozsudky ve věci samé v rozsahu částky 558 000 Kč s příslušenstvím stejně – žalobu zamítl) a důvod založit přípustnost dovolání podle písmene c) téhož ustanovení (tedy tak, že dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam) Nejvyšší soud nemá.

Podle ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř. rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam [odstavec 1 písm. c)] zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je soudy rozhodována rozdílně, nebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena

jinak; k okolnostem uplatněným dovolacími důvody podle § 241a odst. 2 písm. a) a § 241a odst. 3 se nepřihlíží.

Podle ustanovení § 242 odst. 3 věty první o. s. ř. je dovolací soud při přezkoumání rozhodnutí odvolacího soudu vázán uplatněným dovolacím důvodem včetně toho, jak jej dovolatelka obsahově vymezila; proto při zkoumání, zda napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve věci samé po právní stránce zásadní význam, může posuzovat jen takové právní otázky (z těch, na kterých napadené rozhodnutí spočívá), které dovolatelka v dovolání označila, případně jejichž řešení zpochybnila.

Z vylíčení uplatněného dovolacího důvodu nesprávného právního posouzení věci podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. je zřejmé, že dovolatelka nevymezila žádnou právní otázku ve smyslu § 237 odst. 3 o. s. ř., pro jejíž řešení by mohl Nejvyšší soud dospět k závěru o zásadním právním významu napadeného rozhodnutí. Na otázce formulované dovolatelkou, „zda je poškozený oprávněn v průběhu řízení změnit svůj požadavek na náhradu škody ve formě ušlého zisku z konkrétní výše ušlého zisku na požadavek přiznání ušlého zisku zpravidla dosahovaného v poctivém obchodním styku dle § 381 obchodního zákoníku (dále též jen „obch. zák.“)“, odvolací soud napadené rozhodnutí nezaložil, neboť – jak se podává z odůvodnění rozsudku – ji vůbec neřešil. Tvrdí-li dovolatelka, že navrhla, aby výše ušlého zisku byla určena dle ustanovení § 381 obch. zák., neuvádí, kdy a jakým způsobem tak učinila, přičemž ani z obsahu spisu se takový její návrh nepodává. Nelze proto než uzavřít, že tato otázka přípustnost dovolání dle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. otevřít nemůže.

Dovolatelčin názor vyjádřený prostřednictvím druhé předestřené otázky, „zda lze považovat za splnění povinnosti k úhradě smluvní pokuty jednání, kdy povinný uhradí smluvní pokutu k rukám jiného subjektu, který lze považovat za osobu blízkou k subjektu, jemuž mělo být dle hmotného práva plněno, a to proto, že jeho jménem jedná stejná osoba, která je současně i jediným společníkem obou subjektů“, je zjevně nesprávný. Je tomu tak proto, že podle zákona (srov. § 324 odst. 1 obch. zák.) závazek zásadně zaniká, je-li splněn řádně a včas věřiteli, přičemž s personálním propojením odlišných subjektů nespojuje zákon účinky splnění dluhu (závazku), plní-li dlužník jiné osobě než věřiteli. Dospěl-li proto odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně k závěru, že žalobkyně v řízení neprokázala, že by tvrzená škoda, představující zaplacenou smluvní pokutu ve výši 300 000 Kč, byla v příčinné souvislosti s porušením smluvní povinnosti ze strany žalované, pokud žalobkyně uhradila vyúčtovanou smluvní pokutu ve výši 300 000 Kč společnosti EKOSTAV s.r.o. (tj. právnímu subjektu odlišnému od společnosti EKOSTAV 2000 s.r.o., s níž měla uzavřenu smlouvu o provozu dopravního prostředku a v níž se zavázala k úhradě předmětné smluvní pokuty), není tento jeho závěr rozporný se soudní judikaturou.

Za situace, kdy dovolací soud z hlediska uplatněných dovolacích námitek nedovodil ani existenci jiných okolností, které by činily napadené rozhodnutí v potvrzujícím výroku ve věci samé zásadně právně významným, lze uzavřít, že dovolání žalobkyně směřuje proti rozhodnutí odvolacího soudu, proti němuž není tento mimořádný opravný prostředek přípustný. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání pro nepřipustnost odmítl [§ 243b odst. 5 věta první a § 218 písm. c) o. s. ř.].

Výrok o náhradě nákladů dovolacího řízení je odůvodněn ustanoveními § 243b odst. 5 věty první, § 224 odst. 1 a § 146 odst. 3 o. s. ř. Žalobkyně, jejíž dovolání bylo odmítnuto, nemá na náhradu svých nákladů právo a je povinna nahradit žalované účelně vynaložené náklady dovolacího řízení, které sestávají ze sazby odměny za zastupování advokátem

v částce 10 000 Kč podle § 3 odst. 1, § 10 odst. 3, § 14 odst. 1, § 15 a § 18 odst. 1 vyhlášky č. 484/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a z paušální částky 300 Kč za jeden úkon právní služby (vyjádření k dovolání) podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, při připočtení 21% daně z přidané hodnoty ve výši 2 163 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

Nesplní-li povinná dobrovolně, co jí ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněná domáhat výkonu rozhodnutí.

V Brně dne 16. dubna 2013

JUDr. Miroslav G a l l u s , v . r .
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Žouželová